



AG1 K 7/10

POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 37781

Kl. 30h, 13/07

Jerzy Zawadzki

Warszawa, Polska

Płyn do trwałej ondulacji na zimno

Udzielono patentu z mocą od dnia 3 listopada 1953 r.

Płyn do trwałej ondulacji działający w temperaturach 30—40°C czyli do „ondulacji na zimno” posiadający jako składnik podstawowy tioglikolan amonu lub sodu jest przedmiotem patentu Stanów Zjednoczonych Ameryki nr 2540494. Tioglikolan amonu dzięki keratoplastycznym właściwościom powoduje odpowiednie uformowanie włosa, który po traktowaniu czynnikami utleniającymi nie ulega zmianie.

Dzięki temu, że zabieg jest szybki i wygodny, sposób ondulowania na zimno zyskuje coraz więcej uznania, i w niektórych krajach prawie całkowicie wyeliminował dotychczas stosowane metody ondulacji połączonej z ogrzewaniem włosów za pomocą specjalnych podgrzewaczy. Włos posiada charakterystyczny naturalny skręt i nie ulega zniszczeniu, co ma często miejsce w ondulacji parowej czy kompresowej.

Wodny roztwór soli amonowej kwasu tioglikolowego przedstawia małą wartość jako płyn do ondulacji. Jest on mało odporny na utlenianie, ma rzadką konsystencję, słabo przenika do głębszych warstw włosa, jego pH ulega znacz-

nej zmianie przy zabiegu wskutek ulatniania się amoniaku, co powoduje, że płyn jest słaby i konieczne jest stosowanie większej ilości kwasu tioglikolowego w recepturze.

Dotychczas stosowane kompozycje płynu zawierają oprócz tioglikolanu amonu wolny amoniak, emulgatory, zespół soli o charakterze buforu oraz inne substancje, powodujące skuteczniejsze działanie kwasu tioglikolowego, odpowiednią gęstość roztworu i działanie odżywcze na włos.

Płyny zawierające nadmiar wolnego amoniaku posiadają nieprzyjemny zapach i działają przesuszająco na włos powodując jego kruchość i brzydki wygląd. Utrzymując określoną stałą wartość pH roztworu uzyskuje się maksymalne działanie kwasu tioglikolowego przy danym jego stężeniu.

Dotychczas do utrzymania stałej wartości pH stosowano roztwory buforowe o różnym składzie, np. bufor fosforanowy, zaś do nadania włosom miękkości proponowano dodatek żelatyny do płynu (patent austriacki nr 171725).

Stosowanie buforów fosforanowych jest stosunkowo kosztowne i wymaga dużej precyzji, aby pH było stałe, równe jednej wartości w różnych szarżach płynu. Dodatek żelatyny polepsza jakość płynu, lecz jest on nietrwały, mętnieje i wydziela nieprzyjemny zapach ze względu na odbudowę składników żelatyny. Istnieją trudności w konserwowaniu płynu, a cena jego musi być wyższa z powodu konieczności stosowania związków konserwujących.

Stwierdzono, że płyn do trwałej ondulacji na zimno, posiadający słaby zapach amoniaku i stałą wartość pH można otrzymać stosując do roztworu soli amonowej kwasu tioglikolowego dodatek w postaci węglanu amonu lub kwaśnego węglanu amonu w ilości do 6,5% w stosunku do wagi płynu. Roztwór węglanu służy równocześnie do nastawiania płynu na odpowiednią wartość pH. Jako dalsze dodatki można stosować znane z literatury patentowej substancje, jak przeciwutleniacze, kazeinę, agar-agar, tylozę, sulfonowane kwasy tłuszczowe.

Stwierdzono również, że płyn do trwałej ondulacji na zimno zawierający boraks w ilości do 1,5% wagi płynu działa upiększająco na włosy, które zachowują po procesie utleniającego utrwalania miękkość, połysk i silny naturalny skręt.

Poniżej podano przykład płynu według wynalazku, w którym części oznaczają części wagowe.

Przykład. Do 60 części 12%-ego roztworu tioglikolanu amonu dodaje się 20 części 20%-ego roztworu węglanu oraz 15 części 4%-ego roztworu boraksu. Po dodaniu 2—3 części emulgatorów nastawia się pH płynu do wartości 9,4.

Przyrządzonym płynem zwilża się włosy za pomocą watki i nakręca je na rolki. Po upływie 20 minut zwilża się włosy bez ich rozkręcania 2%-ową wodą utlenioną i poddaje procesowi utrwalenia przez 15 minut. Po rozkręceniu włosy myje się ciepłą wodą i suszy. Włosy mają silny skręt, są miękkie i posiadają piękny połysk.

Zastrzeżenia patentowe

1. Płyn do trwałej ondulacji, zawierający kwas tioglikolowy, znamienny tym, że zawiera węglan amonu, przeciwutleniacze, kazeinę, tylozę i sulfonowane kwasy tłuszczowe i (lub) kwaśny węglan amonu oraz ewentualnie boraks.
2. Płyn według zastrz. 1, znamienny tym, że zawiera węglan amonu i (lub) kwaśny węglan amonu w ilości do 6,5% wagowych oraz boraks w ilości do 1,5% wagowych.

Jerzy Zawadzki